

ACONTEIXEMEN CINEMATOGRAFFICH

Exit de la sensacional «política» feta ab incomparable barra pe'l tarrut major del poble:

99.000 PAFIAS o FORTUNA MISTERIOSA

¡Sensació! ¡Gran sensació!

Mosquit 1-8-06

cies a Déu que la puc trobar sola! aná per abraçar-la i petonejar-la; ella, amatenta, esquivá de moment els fogossos atacs i se posa en guardia per lo que pogués venir.

—Seguí—va insinuar la casadeta, sofocada, amb la cara com una rosella,—seguí, que hem de parlar primer.

Aná a obeir, sens deixar de repetir l'atac, quan la casadeta, de sopte, com si se li esbarés, li digué, entrebancant-se:

Que no ha passat la balda?

—Sí—va respondre en X sobresaltat també.

—Doncs, puja algú—va fer ella esglaiada.

—Bé m ho sembla—contesta en X sobtat i buscant per on fugir.

—Qui hi há aquí?—pregunta ella amb veu esporuguida dirigint la llum del quinqué vers el passadís.

Ambdós tenien la vista fixa cap a l'escala, quan aparegué el marit de la casadeta. Anava amb un llum en una mà i una cosa negrosa a l'altra. En X al tenir-la apuntada prop de la cara s'adona de que era un revólver.

—Qué fa vosté aquí?—amb tó menaçador va preguntar el marit remoguent el revólver pels nassos d'en X per sinó se'n hagués adonat.—Té pena de la vida, qué no ho sab? I tú?—va afegir dirigint-se a sa esposa.

—Oh, jol!...—respongué la casadeta amb veu commosa i no sabent que dir.

—Me la volíau fregir, eh! Cristo em valga! miri que té pena de la vida, sent!—anava garlant enfurimat el marit i remoguent el revólver.

—Ha sigut una equivocació... Deixeu-me marxar... no crideu, ni us esbaloteu... amb diners tot s'arregla...—deia més mort que viu en X.

—De trabalsades bé n'havia tingudes en negocis parecuts; com aquella, cap. Saltar per alguna muralla, alguna corredissa; sentir la fredor d'una arma pel seu rostre, no s'hi havia trobat mai.

—No feu tonteries—va poder tonar a dir en X esperat amb aquell canó de l'arma que li anava signant la cara.—Demaneu... i no'n parlem més... pero deixeu-me marxar.

—Porta el tinter i ploma, noia—sec i resolut mana el marit mentres se treia un paper de la butxaca.

La casadeta en un dir Jesús, porta ploma i tinter. El marit posá el paper sobre una tauleta i digué an en X:

—Seguí. Posi l'accepto en aquesta lletra

En X, alelat, agafa la ploma, i la vista se li enredá amb dos mil pessetes escrites en la lletra, i exclama aturadit:

—Quatre cents duros voleu que us dongui? Ah, no.

El marit, furiós, digué a la seva dona:

—Noia, obre el balcó?

—Ai, mare de Deu!—barbotejá ella esporuguida—qué vols fer?

—Donar un crit de lladres i abrusar el cervell d'aquest home, d'aquest lladre de la méva honra.

Quan en X vegué sobre séu l'escàndol, i per final, tal volta, una bala al cap, se decidí a firmar per a sortir-ne de moment d'aquell perill.

El marit, una vegada tingué la lletra acceptada, digué ferm:

—Aquesta lletra és a data fixa, venç dintre sis días, i ha de ésser pagada. Envi'm els diners si no vol que vingui a casa seva. Quasevol cosa que faci per a no pagar-la serà pitjor per vosté. Ademés de l'escàndol, aquest minyó—i enser,yá altra vegada el revólver—el farà llaurar dret.

En X, al passar el portal, se li afuixa un nus que rato há li apretava la gargamella. La rabia i el despit l'arboraven.

L'endemá pensa explicar-ho al jutge. Rumiant-s'ho li tancá la boca l'escàndol, i el ridícul davant del públic; l'ombra de sa esposa i dels sogres, i l'actitut del marit amb el revólver, acabaren per rendir-lo. Decidí pagar. El mateix dia envia els quatre cents duros, i el propi intermediari recullí la lletra.

Mentres el marit, quan l'intermediari va ésser fora, comptava els diners altra vegada, la casadeta de poc, se hi atansa festosa i admirada de la destresa del séu espós.

—Me vas ben espantar ahir vespre, cert. Pensava que anava de serio. Fins me'n penedia d'haver-te cregut.

El marit, besant-la, li contestá:

—No havia pas de donar-li a comprendre que era un plan amb convinenca teva... ¡Quatre cents duros! Ja en tenim per anar fent.

Sonreia de satisfacció tant pel diner que estés allí seguía comptant, com per haver portat a cap sense entrebancs l'atreviment de la seva pensada.

Al intermediari se li devia escapar alguna cosa, perque en el mateix dia, al passar la casadeta per davant del café on la penya s'hi reunia, un va fer en X:

—Mira-te-la!

En X, malhumorat, amb l'aclapament del vençut en la més decis, va de les batalles, boi dissimulant-ho. s'aixecá aparentant no haver-ho entés, i se posa a passejar se.

Un de la taula va afegir, com si ho assaborís.

—Es una bona pell!!

—Peró costa quatre cents duros—replicá el del costat, baix i amb tó mofeta.

—Lo que és més fumut—salta el del davant, igualment baixet, burlant se i recalcant-ho— quatre cents duros sense haver li pogut tocar ni un fil de roba.

El fillof de quarta o quinta classe murmurá: —¡Oh, les casadetes de poc tenen cops amargats! Bestiá tendre sol portar mala astrugancia.

I tots se miraren i s'esforçaren en contindre's la rialleta: la rialleta dels amics bategant per a sortir escandalosa i triomfanta amb afanys continguda, perque'ls hi tardava el poguer proclamar per tot arreu el grós fracás d'un dels galls de més renom de la vila, la solemne reventada del séu amic X.

J. VIDAL I JUMBERT.

(Almanach La Campana de Gracia, 1915.)

AL DE LAS EX-99.000

Muy Sr. mio: Si quiere rebatir el cargo que le tenemos hecho de Ptas. 435,280, dejadas de pagar durante 40 años que ha sido V. amo del cotarro, estamos dispuestos a discutirlo y sostenerlo en público.

Va de retro, esperamos nos cite día, hora y local.

...y armas al hombro

El pasado jueves tuvimos ocasión de saludar a un respetable, a la par que respetado, cural de Berga; y haciendo disquisiciones respecto al anormal estado por que atraviesa Granollers en todos sus órdenes, desde el político al religioso—pasando, desde luego, por los intermedios—recordó que allá en su nativa tierra, hubo también su época, de marejada política; sarta de delaciones (anónimas las más de las veces) y hasta algún que otro procedimiento de los que el Hado nos libre para nuestra mayor honra y provecho.

Que, reunido el pueblo en *cónclave* decidió cortar de raíz la planta exótica, causa de tanto trastorno y... en efecto hoy es Berga la población más quieta y tranquila de *nostra dolça Catalunya*.

Bueno, ¿no opinan ustedes que Granollers cobija, sin duda alguna, plantita gemela de la que en Berga no pudo echar raíces; y que a seguro CONSIDERA que este país es Jauja, pues le RESULTA campo abonado para sus fechorías, ya que *malgré* las terribles consecuencias que para Granollers y sus alrededores se han producido, de sus falsas consideraciones y fantásticos resultados, no se han reunido *en toavia* los agricultores del Vallés y tomado radical medida que asegure paz y tranquilidad en los pueblos y campos?

Para que esperar más, no tienen espejo en Berga?

Pues duro y... a la cabeza.

HOSPITAL ASILO DE GRANOLLERS.

—Se admiten asilados. Trato esmeradísimo. Pensión gratuita.

Requisitos. Se necesita haber sido empleado de consumos y ser pariente de Alcalde.

A los que queden cesantes en 31 de Enero de 1914, si gozan de tal parentesco. se les admite en la Santa Casa en 1.º de Enero de 1915.

Para más informes acudid al eminente Doctor Piñaña.

Se necesitan caballos para el servicio funerario de coches a cargo del Ayuntamiento de Granollers.

Razón: Gedeón Jabonero, Reus.

El Código penal sigue inflexible. El supuesto autor del delito, en vano busca salida que no encuentra. Está cogido.

La solución, señores? en breve.

A rey muerto, rey puesto, y viva el... nuevo Alcalde de Granollers.

Dintre de poc sortiran unes fulletes.

Qui en farà cas d'elles?

Tothom sap de lo que es capac un ximplet, encar que sigui Ros com un Arcàngel.

Celebrá el diumenge pasat la Unió Liberal la festa commemorant els sucesos occurrreguts en aquella casa el Juliol de 1912.

Fou sencillament un exitas.

Apesar dels calendaris que feren l'Arcalde y demás alarmistes... *la sangre no llegó al río*.

Tan sols un pinxo de la familia dels *valents* va estar a punt de rebrer.

Tot just anunciem la sortida del Gedeón Jabonero y ¡plaf! de cap al Juzgado.

Conque no robem, no estafem ni matem com altres, han fet, restem tranquils.

De algún modo se han de entretener los obsequiats del Jad you.

Tip. Lit. Núñez, San Ramón, 5, Bar...